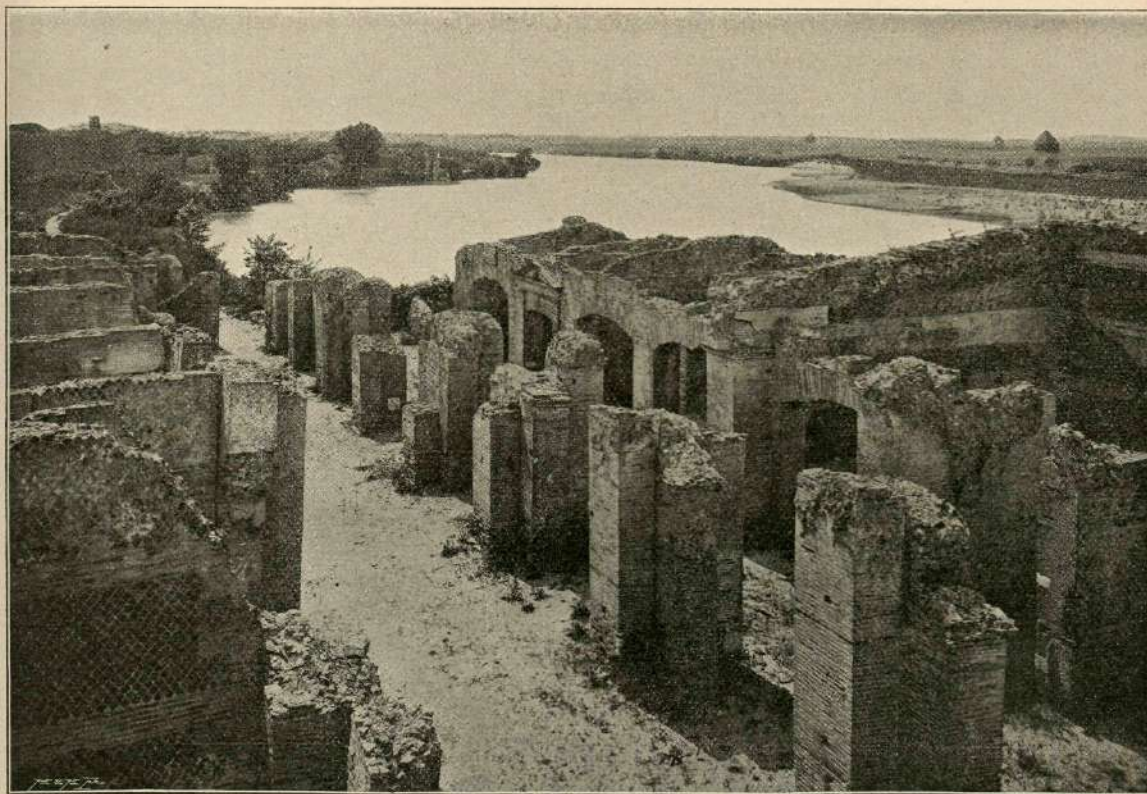

sestavili načrt za živinski trg in pokopališče, hoteli izreči že s temi zunanjimi okolnostimi svoje materialistiško načelo, po katerem jim človek ni več ko živina. Vsekako je nasprotje med skoraj veličastno zidavo osrednjega živinišča na levi strani ceste in velikanskim obsegom osrednjega pokopališča na desni strani Simmeringa očitno, neprijetno, skoraj razžaljivo . . . Ali pa sem samo jaz takó rahločuten?

Nazaj gredé opomnim, vsled tožnega vtiska, ki ga je napravilo name osrednje pokopališče, matematiku Dobravcu ml., češ, kakó čudno bo na tem pokopališču sodnji dan, ko bodo mrtvi vstajali iz grobov, kakšna zmešnjava bo, ko jih kar po 10 — 20 sedaj trohni v enem grobu. Priznam, da je bila moja opazka naivna, a zato sem jo tudi izkupil.

„Kaj? Ti si še takó naiven, da veruješ v vstajenje mrtvih?“ odvrne mi Dobravec ml.

Izkopine v stari Ostiji: Glavna cesta.

Proti trem pripeljejo truplo; pokopališki duhovnik je blagoslovi, potem pa so je položili v velik, skupen grob, kjer je bilo že nekaj rakev. Kadar je tak grob poln, ga zasujejo. Kakor na bojnem polju! Poslovimo se od dobrega Bedniča brez petja, brez govora, molcé . . . Ah, bridko je, ležati v tuji zemlji! Nikakršno znamenje na grobu ne bo pripovedovalo, da tu leži nadepoln slovenski dijak, umrli v cvetu let . . .

z neko sveto jezo. „Mar ne veš, da je to matematiški nemogoče?“

„Kako to?“ vprašujem.

„Ker zemlja nima toliko snovi, da bi rekonstruirala vsa človeška telesa, kar jih je kdaj bilo, kar jih je in kar jih bo.“

Pred matematiko imam, to veš, že od nekdaj neko hlapčevsko spoštovanje, in takó si nisem drznil nič odgovoriti. Sklicavati se na vseomogočnost božjo? Da se mi